

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 05, 2018

Nummer 5, 2018

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:609](#) 13-02-2018

Zeist/aanvraag omgevingsvergunning

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:352](#) 29-01-2018

Renkum/Regeling burgerluchthavens

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:1576](#) 26-04-2017

Coevorden/omgevingsvergunning

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:719](#) 28-02-2018

Gelderland/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:571](#) 21-02-2018

Steenbergen/bestemmingsplan 'Binnenhof'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:565](#) 21-02-2018

Ermelo/bestemmingsplan 'Parkeernormen'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:521](#) 14-02-2018

Edam-Volendam/omgevingsvergunning wijzigen en slopen

RECHTSPRAAK

Gelderland/planschade

Planologische vergelijking vrijstelling bestemmingsplan en provinciale verordening.

Casus

Appellante was van 15 mei 2007 tot 23 november 2012 eigenaar van de percelen kadastraal bekend gemeente Valburg. De percelen waren in gebruik voor een glastuinbouwbedrijf. Voor de percelen gold ten tijde van belang het bestemmingsplan 'Buitengebied Valburg herziening 2002'. Het college van burgemeester en wethouders van Overbetuwe heeft bij besluit van 9 oktober 2007 aan appellante binnenplanse vrijstelling en bouwvergunning verleend voor de bouw van een tuinkas. Deze tuinkas is gerealiseerd. Het college van burgemeester en wethouders van Overbetuwe heeft bij besluit van 8 december 2010 aan appellante sub 1 binnenplanse vrijstelling en omgevingsvergunning verleend voor het vergroten van de tuinkas. Deze vergroting is nog niet gerealiseerd. Appellante heeft verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van de door provinciale staten op 15 december 2010 vastgestelde en op 22 december 2010 in werking getreden Ruimtelijke Verordening Gelderland. Volgens appellante is door deze vaststelling de waarde van de percelen gedaald, onder meer omdat zij daardoor geen gebruik meer mag maken van de bij besluit van 8 december 2010 verleende vrijstelling en omgevingsvergunning.

Rechtsvraag

Lijdt appellante planologisch nadeel doordat de reeds verleende vrijstelling en omgevingsvergunning vervallen door de inwerkingtreding, na die verlening, van de provinciale verordening op grond waarvan die activiteit, zonder vergunning, ter plaatse niet meer is toegestaan?

Uitspraak

Een voor een activiteit reeds verleende vrijstelling en omgevingsvergunning vervallen niet door de inwerkingtreding, na die verlening, van een bestemmingsplan op grond waarvan die activiteit, zonder vergunning, ter plaatse niet meer is toegestaan. Hetzelfde heeft te gelden ten

aanzien van de inwerkingtreding van een provinciale verordening waarin regels krachtens artikel 4.1, derde lid, van de Wro zijn opgenomen. De inwerkingtreding van de verordening betekent derhalve niet dat appellante geen gebruik meer kan maken van de aan hem verleende vrijstelling en omgevingsvergunning van 8 december 2010 voor de vergroting van de tuinkas op de percelen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 28-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:719

Zaaknummer: 201605526/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro, 6.3 Wro en 4.1 Wro

RECHTSPRAAK

Zeist/aanvraag omgevingsvergunning

Aanvraag. Van rechtswege verleende omgevingsvergunning. Inhoud en strekking verzoek.

Uit vaste rechtspraak kan worden afgeleid dat voor het antwoord op de vraag of een verzoek gericht is op het nemen van een besluit, de inhoud en de strekking van het verzoek bepalend zijn. Zie bijvoorbeeld de uitspraken van de Afdeling van 20 februari 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BZ1684, en van 15 november 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3084. De aan het college van burgemeester en wethouders gerichte brief is, gelet op de inhoud en strekking ervan, onvoldoende concreet om te worden aangemerkt als een aanvraag (om een omgevingsvergunning). Hierbij worden vier aspecten van belang geacht.

PostNL Real Estate is een partij die kan worden aangemerkt als een professional op het gebied van ruimtelijke ordening. Daarom mag worden aangenomen dat zij goed bekend is met de voorgeschreven regels en procedures uit de Wabo en met de reguliere wijze van het indienen van een aanvraag om een omgevingsvergunning, namelijk via het Omgevingsloket online. Van een professionele partij als PostNL Real Estate mag ook worden verwacht dat als zij niet op de reguliere wijze een aanvraag om een omgevingsvergunning indient, zij die aanvraag – in bijvoorbeeld een brief – duidelijk verwoordt en onderbouwt met deugdelijke en concrete gegevens. Op de tweede plaats betreft de rechtbank bij haar oordeel dat eisers en het college al geruime tijd met elkaar in gesprek zijn over de ontwikkeling van deze locatie en de ruimtelijke (on)mogelijkheden ter plaatse. Eisers waren op de hoogte van verweerders negatieve reactie op een reeds eerder ingediend principeverzoek. Ook tegen deze achtergrond had het op de weg van PostNL Real Estate gelegen om, als zij daadwerkelijk een aanvraag had willen doen, de brief duidelijker te formuleren en te onderbouwen. Als PostNL Real Estate toch een aanvraag om omgevingsvergunning had willen indienen, valt niet in te zien, waarom dat is gedaan in de vorm van een brief, die qua inhoud en strekking vergelijkbaar is met het reeds afgewezen principeverzoek. Als derde wijst de rechtbank erop dat uit de zin ‘Ik verzoek u dan ook hierbij er planologisch aan mee te werken dat de bestaande bebouwing ter plaatse kan worden gebruikt voor reguliere detailhandel’ niet kan worden afgeleid dat met de brief is beoogd een daadwerkelijke aanvraag om een omgevingsvergunning in te dienen. Uit deze zin

zou immers ook kunnen worden afgeleid dat het verzoek gericht is op wijziging van het bestemmingsplan. Daaraan voegt de rechtbank toe dat, nu geen gebruik is gemaakt van de reguliere wijze van indienen, onduidelijkheid over de intentie van de brief voor rekening en risico van eisers blijft (vgl. de uitspraak van de ABRvS van 26 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2825). Tot slot overweegt de rechtbank dat de overige tekst van de brief qua inhoud en strekking evenmin wijst op een aanvraag om een omgevingsvergunning. De brief schetst vooral het gebied waarin het pand ligt en geeft geen enkele concrete informatie over hoe eisers het gebruik van het pand voor reguliere detailhandel voor zich zien.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:609

Zaaknummer: UTR 17/1873

Wetsartikelen: 7:1 Awb, 8:1 Awb, 1:3 lid 1 Awb en 1:3 lid 3 Awb

RECHTSPRAAK

Renkum/Regeling burgerluchthavens

Verklaringen van geen bezwaar. Regeling burgerluchtvaart. Bevoegdheid. Luchthaven. Bestemd voor opstijgen en landen van luchtvaartuigen.

Eiser heeft drie aanvragen ingediend voor een verklaring van geen bezwaar voor het opstijgen en landen met een paramotor in de gemeente Renkum voor een periode van een jaar. Tussen partijen is in geschil of de burgemeester bevoegd is te beslissen op de aanvragen. Voor de beantwoording van de vraag of de burgemeester bevoegd is, is bepalend of de aanvragen zien op terreinen die zijn aan te merken als een luchthaven. Artikel 1.1, eerste lid, van de Wet luchtvaart definieert een luchthaven als een terrein geheel of gedeeltelijk bestemd voor het opstijgen en het landen van luchtvaartuigen. Zoals blijkt uit de uitspraak van de Afdeling van 11 december 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:2391) ziet de term 'bestemd' niet op het bestemmen van een gebied als bedoeld in een bestemmingsplan. Niet is vastgelegd wat er wel onder deze term moet worden verstaan. De rechtbank is van oordeel dat voor de vraag of een terrein is bestemd voor het opstijgen en het landen bepalend is of het terrein daarvoor feitelijk geschikt is. Gezien de beperkte eisen die in de Regeling veilig gebruik worden gesteld aan zogenoemde 'overige burgerluchthavens' zal verweerder bij de beoordeling van een aanvraag om een verklaring van geen bezwaar niet snel mogen aannemen dat van een luchthaven geen sprake kan zijn. Daarbij kan wel worden betrokken of aan de eisen genoemd in artikel 20 van de Regeling veilig gebruik kan worden voldaan. De omstandigheid dat verweerder niet bevoegd is om op de uitvoering en naleving van die regeling toe te zien, betekent naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder deze aspecten niet mag betrekken bij de vraag of een terrein geschikt is om als luchthaven te dienen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 29-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:352

Zaaknummer: AWB 16/5024

Wetsartikelen: 21 aanhef en onderdeel c Besluit burgerluchthaven, 8.1a lid 1 Wet luchtvaart, 20

Besluit burgerluchthavens, 8.1 Wet luchtvaart en 1.1 lid 1 Wet luchtvaart

RECHTSPRAAK

Ermelo/bestemmingsplan ‘Parkeernormen’

Nadere eis bij parkeren. Ruimtelijke relevante redenen. Onduidelijke verwijzing naar parkeernormen in gemeentelijke nota’s.

Ter zitting is gebleken dat de raad met de planregels heeft beoogd de bevoegdheid tot het stellen van een nadere eis aan het college te geven voor gevallen waarin de parkeernormen met bijbehorende eisen voor locatie en inrichting uit de Nota Parkeernormen Ermelo, niet zijn toegesneden op die specifieke situatie, omdat bijvoorbeeld meer parkeerplaatsen nodig zijn en dus een strengere eis nodig is. Uit de planregel volgt echter dat het college een nadere eis kan stellen aanvullend aan het bepaalde in de planregels, indien het niet voldoet aan die bepalingen op overwegende bezwaren stuit. Dit betekent dat het college alleen een nadere eis kan stellen indien niet wordt voldaan aan die bepalingen, bijvoorbeeld wat het aantal parkeerplaatsen betreft. Dit is niet in overeenstemming met hetgeen de raad heeft beoogd te regelen. Daarnaast is niet duidelijk dat, zoals de raad ter zitting heeft verklaard, met de zinsnede ‘die bepalingen’ in de desbetreffende planregel uitsluitend de parkeernormen met bijbehorende eisen voor locatie en inrichting uit de Nota Parkeernormen Ermelo worden bedoeld en bijvoorbeeld niet het stappenplan als bedoeld in hoofdstuk 2 van de Nota Parkeernormen Ermelo.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:565

Zaaknummer: 201706221/1/R1

RECHTSPRAAK

Steenbergen/bestemmingsplan ‘Binnenhof’***Definitie erf. Bestemming tuin. Beperking van vergunningvrij bouwen in planregeling.***

De Afdeling stelt vast dat de tekst van artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor niet dwingend of uitputtend voorschrijft op welke wijze de planwetgever in het bestemmingsplan de inrichting van het erf ten dienste van het gebruik van het hoofdgebouw verbiedt. De NvT I en II bieden evenmin aanknopingspunten voor het oordeel dat de planwetgever is gehouden te kiezen voor een bepaalde planregeling. In dit geval heeft de raad ervoor gekozen een regeling op te nemen die het bebouwen van gronden met een tuinbestemming beperkt, en daarbij te bepalen dat de gronden met die bestemming niet dienen te worden beschouwd als erf in de zin van artikel 1 van bijlage II van het Bor. De Afdeling begrijpt deze regeling aldus dat met deze planregeling bedoeld is de inrichting van het erf ten dienste van het gebruik van het hoofdgebouw te verbieden, zodat de bepalingen, die vergunningvrij bouwen in de zin van artikel 2 van bijlage II van het Bor mogelijk maken, niet van toepassing zijn. Wanneer met een dergelijke planregeling in zijn algemeenheid, dus zonder acht te slaan op de locatie-specifieke omstandigheden, vergunningvrij bouwen aan banden zou worden gelegd, acht de Afdeling dat niet aanvaardbaar. Daarmee zou de uitdrukkelijk in het Bor gemaakte keuze om vergunningvrij bouwen mogelijk te maken, op onaanvaardbare wijze worden doorkruist. De raad moet deugdelijk motiveren dat een dergelijke planregeling, gelet op de locatie-specifieke omstandigheden, strekt tot een goede ruimtelijke ordening.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 21-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:571

Zaaknummer: 201609126/1/R2

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel b Wabo, 1 lid 1 bijlage II Bor en 2 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Edam-Volendam/omgevingsvergunning wijzigen en slopen***Architect is belanghebbende. Latere uitbreiding bij een monument geen onderdeel van aangewezen monument. Grondslag bescherming.***

Vast staat dat appellant als architect van het kantoorpand het auteursrecht toekomt op het oorspronkelijke ontwerp van dat pand. Het project waarvoor de vergunningen zijn verleend leidt tot een wijziging of aantasting van het oorspronkelijke ontwerp. De bescherming tegen de aantasting van het auteursrecht en de daaruit voortvloeiende persoonlijkheidsrechten vormen in dit geval een voldoende objectief en persoonlijk belang dat rechtstreeks bij de besluiten is betrokken.

Anders dan appellanten stellen, kan uit de uitspraak van 3 augustus 2005, ECLI:NL:RVS:2005:AU0396, niet worden afgeleid dat een latere uitbreiding van een als monument aangewezen gebouw kan delen in de bescherming als monument die dat gebouw toekomt. In die uitspraak ging het om een beroep tegen de aanwijzing van een gebouw als monument, welk gebouw ten tijde van het besluit bestond uit een historisch hotel met een aantal latere, niet in de redengeving beschreven uitbreidingen. In de voorliggende zaak gaat het om de gedeeltelijke sloop en vervanging van latere uitbreidingen van een al aangewezen monument. Die latere uitbreidingen zijn niet aangewezen als beschermd monument noch als onderdeel daarvan. Het monument, zoals in 1967 is aangewezen, wordt niet gewijzigd of aangetast. Derhalve kan in het midden blijven of sprake is van een bouwkundig en functioneel onlosmakelijke zelfstandige eenheid. Ten slotte betekent het feit dat de gebouwen alle zijn gevestigd op hetzelfde kadastrale perceel niet dat deze als één geheel tot het rijksmonument zijn gaan behoren. Niet het kadastrale perceel is grondslag voor de bescherming van wat zich daarop bevindt. Beschermd is slechts datgene wat als bouwkundig en functioneel onlosmakelijke zelfstandige eenheid is genoemd in de redengevende omschrijving.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:521

Zaaknummer: 201608365/1/A1

Wetsartikelen: 1:2 lid 1 Awb en 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel f Wabo

RECHTSPRAAK

Coevorden/omgevingsvergunning

Tijdelijke omgevingsvergunning 10 jaar. Kruimelgevallenregeling. Realiseren zonneakkers.

Bij het verlenen van een omgevingsvergunning op grond van artikel 4, aanhef en onderdeel 11, van bijlage II Bor dient aannemelijk te zijn dat de activiteit na de gestelde termijn kan en zal worden beëindigd. Daarvoor is relevant dat het feitelijk mogelijk is dat de activiteit zonder onomkeerbare gevolgen kan worden beëindigd.

In dit geval was op voorhand duidelijk dat de bedoeling is dat de zonneakker langer dan tien jaar ter plaatse aanwezig zal zijn. Dit blijkt uit uitspraken van de vergunninghouder en verweerder. Verder acht de rechtbank het niet aannemelijk dat een zonnepark van 22 hectare met een bouwsom van circa 1,5 miljoen euro na tien jaar weer zal worden afgebroken en verwijderd. Gelet op het vorenstaande kan niet staande worden gehouden dat het ten tijde van het verlenen van de vergunning aannemelijk was dat de activiteit na tien jaar daadwerkelijk zal worden beëindigd.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 26-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:1576

Zaaknummer: LEE 16/4183

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel a en c Wabo, 2.12 lid 1 onderdeel a onder 2° Wabo en 4 aanhef en onderdeel 11 bijlage II Bor